

Draga braćo i sestre,

ovom katehezom želim usmjeriti naš pogled na još jedan bitan aspekt Isusova života, a to su Njegova ozdravljenja. Zbog toga vas pozivam da stavite pred Kristovo Srce one dijelove svog života koji vas najviše bole ili su najkrhkiji – ona mjesta gdje se osjećate zakočeno i blokirano. Zamolimo Gospodina s pouzdanjem da čuje naš vapaj i da nas izliječi!

Lik koji nas prati u ovoj meditaciji pomaže nam razumjeti da se nikada ne smije odustati od nade, čak ni kada se osjećamo izgubljeno. Riječ je o Bartimeju, slijepcu i prosjaku, kojeg je Isus susreo u Jerihonu (usp. Mk 10,46-52). Mjesto je značajno: Isus ide prema Jeruzalemu, ali svoje putovanje započinje, da tako kažemo, iz 'podzemlja' Jerihona, grada koji se nalazi ispod razine mora. Isus je svojom smrću sišao da pronađe onog Adama koji je pao u dubinu – i koji predstavlja svakoga od nas.

Bartimej znači 'sin Timejev': njegovo ime opisuje ga kroz odnos, a ipak, on je dramatično sam. Međutim, to ime može također značiti 'sin časti' ili 'divljenja', što je potpuno suprotno njegovoj stvarnoj situaciji. A budući da je ime u židovskoj kulturi osobito važno, to znači da Bartimej ne uspijeva živjeti ono što je pozvan biti.

Za razliku od velike gomile ljudi koja ide za Isusom, Bartimej je nepomičan. Evanđelist kaže da sjedi uz cestu, znači, potreban mu je netko tko će ga podići i pomoći mu da nastavi hod.

Što možemo učiniti kada se nađemo u situaciji koja se čini bezizlaznom? Bartimej nas uči da se oslonimo na blago koje nosimo u sebi i koje je dio našeg bića. On je prosjak – zna tražiti, štoviše, zna vikati! Ako nešto zaista želiš, učinit ćeš sve da to i postigneš, čak i kada te drugi prekoravaju, ponižavaju i govore ti da odustaneš. Ako to zaista želiš – nastavi vikati!

Bartimejev vapaj, kako ga donosi Markovo evanđelje: "Sine Davidov, Isuse, smiluj mi se!" (r. 47) postao je vrlo poznata molitva u istočnoj tradiciji, koju i mi možemo usvojiti: "Gospodine Isuse Kriste, Sine Božji, smiluj se meni grješniku."

Bartimej je slijep, ali nevjerojatno bolje vidi od drugih i prepoznaje tko je Isus! Pred njegovim vapajem Isus se zaustavlja i poziva da ga dovedu (usp. r. 49), jer ne postoji vapaj koji Bog ne čuje, čak i kada nismo svjesni da se obraćamo Njemu (usp. Izl 2,23). Zvuči čudno što Isus ne ide odmah k tom slijepcu, ali, ako malo razmislimo, to je način da se ponovno pokrene Bartimejev život – Isus ga potiče da ustane, vjeruje u njegovu sposobnost da hoda. Taj čovjek može se ponovno uspraviti, može uskrsnuti iz svojih situacija smrti. No, da bi to učinio, mora učiniti jedan vrlo značajan čin: mora odbaciti svoj ogrtač (usp. r. 50)!

Za jednog prosjaka, ogrtač znači sve: to je njegova sigurnost, njegov dom, zaštita. Čak ga je i zakon štitio, pa je bilo propisano da mu se ogrtač vrati navečer ako bi bio uzet kao zalog (usp. Izl 22,25). Ipak, vrlo često upravo nas naše prividne sigurnosti zakoče – ono što smo stavili na sebe da bismo se zaštitili, a što nas zapravo sprječava da hodamo. Da bi došao Isusu i dopustio mu da ga izliječi, Bartimej mora stati pred Njega u svojoj ranjivosti. To je ključni korak svakog puta ozdravljenja.

Čak se i Isusovo pitanje može činiti neobičnim: "Što hoćeš da ti učinim?" (r. 51). Nije uvijek sigurno da mi doista želimo ozdraviti – ponekad radije ostajemo nepomični kako bismo izbjegli odgovornost. Bartimejev odgovor je dubok: upotrebljava glagol 'anablepein', što može značiti 'ponovno progledati', ali i 'podignuti pogled'. Bartimej ne želi samo fizički vid – on želi povratiti svoje dostojanstvo! Da bi se gledalo u visinu, treba podignuti glavu. Ponekad su ljudi zakočeni jer ih je život ponizio, a sve što žele jest ponovno pronaći vlastitu vrijednost.

Ono što spašava Bartimeja – i svakoga od nas – jest vjera. Isus nas ozdravlja da bismo postali slobodni. Ne poziva Bartimeja da ga slijedi, nego mu kaže da ide, da ponovno krene na put (usp. r. 52). No, Marko završava priču napomenuvši da je Bartimej počeo slijediti Isusa – slobodno je izabrao slijediti Onoga koji je Put!

Draga braćo i sestre, ponesimo s pouzdanjem pred Isusa svoje bolesti – i bolesti svojih najbližih – ponesimo bol onih koji se osjećaju izgubljeni i bez izlaza. Vičimo i za njih, i budimo sigurni da će nas Gospodin čuti i zaustaviti se.